

Caroline Golden's rare sense of humor succeeds to rise above all at every visible angle in viewing the exhibition *The Many Faces of Alice*, despite the tough expectations of Yad Labanim.

שמור לביקורת

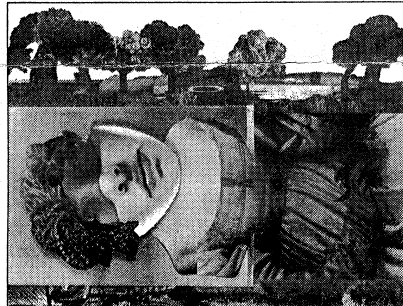
תערוכה

ממציאה עולם חדש

חוש ההומור הנדיב של קרולין גולדן מצליח לעלות מכל זווית ראייה של הצופה בתערוכה "הפנים הרבות של אליס", למרות תנאי הצפייה הקשים

"הפנים הרבות של אליס" הוא שם מכטיח לתערוכה הביכורים של האמנית קרולין גולדן בארץ. התערוכה מתמקדת בתרגומים קולאז'יים, חותכים, לשלל הרמויות אותן פגשה אליס בארץ הפלאות של הסופר הנערץ לאיס קרול. אוסף רב ורחוס של עבודות המכילות דמויות נשיות במגוון מצבים, ממלאים בסגנון "אימת הריק" את חלל הגלריה של יד לבנים ברעננה. תנאי צפייה הקשים הנוצרים במקום, בשל צפיית פת היצירות, מעיקים על הצופה ומקשים מאוד על התייחסות פרטנית לעבודות. גולדן, משתמשת בכל העבודות בטכניקת הקולאז'. היא חותכת, גוזרת, עורכת מחדש, מדביקה צילומים זה על גבי זה וממציאה עולם חדש על רקע לבן ואחיד. אין שאריות ממגע היר של האמנית. חלקי הצילומים חתוכים כמו ממכונה, ללא שאריות או טעויות אנוש. אין עקבות של רבב או חומרים אחרים. החיבורים וההרבות החיצוניות ניות נקיים וסטרייליים, כאילו מוכנים למסדר קפדני. גם המצע הלבן ששפתו נראית כאילו נקרעה ידנית, חוזר בכל העבודות באחידות, וכך נעלם המגע האנושי. גולדן, השכיחה לתרגם את ראיית עולמה הפנימי באופן חותכי ומוחשי, ובונה מריאות מוריים ללא מציאות קונקרטיה. גוף האישה מפורק ומורכב מחדש בעזרת קטעי צילומים שונים היוצרים סביבה של שום מקום. בניגוד לאמניות פמיניסטיות עכשויות כמו סנדי שרמן ורוזומרי טרוקל, העוסקות אף הן בדמות האישה, גולדן אינה מציבה את עצמה ישירות בפני הצופה. היא אינה חושפת פרטים אישיים או אוטוביוגרפיים. עולמה נשאר סתום, רווי בדמויות אנונימיות קטועות, המקשות על פענוח היצירה.

עבודות כמו "מגדל שעונים" או "ארץ הפלאות" מייצגות את שיטת העבודה של גולדן החוזרת ברוב העבודות. עיניים בגרמים שונים, מסכה חלקית בחלק התחתון של הפנים, משקפיים, לבוש עם טקסטורה דמויות, תוספות של הפנים מהבית כמו ריהוט ומשחקי ילדים, ופי רפורציות לא הגיוניות בין חלקי הגוף שנוצרות מחיבורים של צילומים שונים - מהווים את רוב המאפיינים הסגנוניים שבעבודות.

היבט נאיבי. "הפנים הרבות של אליס"

ראוי גם להזכיר את ההיבט הנאיבי שנע בעריכת נות בין העבודות המוכיחות את אותם ספרי ילדים בהם אנו יכולים להחליף לרמות ראש, יריים, רגליים, שם, שמלה או כל חלק אחר על ידי היפוך חלק מרף. העבודה "הבטי", עכשיו הכיטוי המורכבת משני חלקים הנקטעים כמרווח מודגש, נראית כאילו לקרחה מספר ילדים וזה עתה דיפרה האמנית בין החלקים הניתנים להחלפה והחליטה להנציח דמות מצחיקה זו.

יוצאת דופן היא עבודה בשם "נחשף", שמהווה נקודת אור חיובית בתערוכה. במי קום להשתמש רק בצילום, מחברת גולדן לעבודה את האובייקט עצמו. גוף האישה מורכב מצילום של ככל חוטים עבה וממנו פורצים חוטי חשמל אמיתיים המצליחים לתפוס את עין הצופה ולתעתע בו, ולו אף לרגע, בין דמיון למציאות יומיומית. למרות זאת, גולדן אינה שואפת לקרב, במובן הרחב של המלה, בין האמנות והחיים הממשיים. היא שקועה בעולם אישי, פנימי וסוריאליסטי. הגוף מוחלף לצילומים של חפצים כמו: מכונית כתיבה, שירה, שולחן, כוננית או כל רהיט אחר. ככל שגולדן מרבה לבטא את עולמה הפנימי, כך היא מבטלת את העולם הקונקרטי.

חוש ההומור הנדיב של גולדן, מצליח לעלות מכל זווית ראייה של הצופה בתערוכה. כך אפשר להתנתק מעט מעומס הרמויות המציפות את החלל. הקלילות וההומור הם נכסי צאן ברזל שגולדן שולטת בהם היטב. באמנות הישראלית הם מצרף שקשה מאוד להשיגו. היא אינה כוחלת כשם אמצעי כדי לכוות בתשומת לב. החיבורים המוזרים של חלקי הגוף, האביזרים והנוף שברקע, מצליחים לעלות חיוך ועל כך היא ראויה לציון לשבח.

אורנה פיכמן, אוצרת התערוכה, השכיחה להציג את הקולאז'ים של גולדן דווקא עכשיו, עם פתיחת שנת הלימודים. לצופים הצעירים שבינינו, שיהלו החרש לפקוד מחדש את הספריות הסמוכות לתצוגה, מובטחת אופטימיות והירה. כמה קל להתחיל שנת לימודים חדשה ולהעלות חיוך קטן, אמיתי.

SHE CREATES A NEW WORLD

The Many Faces of Alice is a promising name for the artist Caroline Golden's first exhibition in Israel. The exhibition uses collages and prophetic translations as a contrast to the figures that Alice met in the esteemed author Lewis Carroll's wonderland. It is a large collection of works assembled with feminine images in many manners and situations, which fill the style of "The Empty Truism" in the space at Raanana's Yad Labanim Gallery. The tough expectations kept in this place, mature expectations of creativity, bent on the expectations and getting tougher on the details of the works. It is difficult to view all the pieces at once, as there is so much detail and creativity.

Golden makes all her works as collages. She tears, cuts, makes anew, glues pictures one on top of another and makes a whole new world on the background of unified white. There are no fingerprints left by the artist. Pieces of pictures are cut as if they are from a machine, without extra ends or human mistakes. There is no remainder of glue or other materials. The connections and pasted objects on the outside are neat and orderly, as if they are prepared for an angry boss. The white background of her work handily used, repeating itself in unison, and thus the personal contact disappears. Golden intellectually translates her proof of her inner world in a prophetic and perceptible way, and builds strange sights without a concrete reality.

continued next page

The woman's body split up and made anew with the help of different pictures that create a surrounding of no real place. As opposed to other current feminist artists, like Cindy Sherman and Rosemarie Trockel, who focus on the image of a woman, Golden does not expose herself to the viewer. She does not expose personal details or her autobiography. Her world stays secret, using anonymous images that decipher the soul.

Works such as *From the Watch Tower* or *The Wonderland* present the style that repeats in most of Golden's works. Eyes of different sizes, a sectioned mask on the lower half of the face, glasses, wearing imaginatively textured clothing, additions of household objects such as furniture and children's games, and the illogical proportions in between different body parts, are connections of different pictures- which show the many objects of her style in her work.

It should also be noted that the prophetic look that sways gently between the works remind us of the children's books in which we can switch to images of a head, hands, feet, a dress, or any other body part that are switches of parts on a page. The works, *Look Now*, and *Now Look* are really one work that is sectioned into two that have a stressed space in between, looking as if it is taken from a children's book and now the artist is turning the pages in between the given parts to switch and decide to shine just with this funny portrait.

Standing out is the work, *Exposed*, which constitutes a positive point of light in the exhibition. Instead of using only photographs, Golden connects the actual object to the work. The woman's body made out of a photo of a chain of thick threads and from this image, real electric wires branch out. These wires succeed in catching the viewers' eyes, to deceive them, just for a moment, to see what is imaginary and what is real. Despite this, Golden does not think of coming closer or bridging the gap between art and real life. She is submerged in a personal world, inner, and surrealistic. The body is divided into pictures, such as a typewriter, a chest of drawers, a table, a dresser, or any other type of furniture. Everything Golden uses to express her inner world is part of the concrete world that she is abolishing.

Golden's rare sense of humor succeeds to rise above all at every visible angle of viewing in the exhibition *The Many Faces of Alice*, despite the tough expectations of the viewers of her exhibition. Thus, we can get a small taste of the burden of imagination that fills the space here. The lightness and humor are two factors that Golden masters wonderfully. In Israeli art, these two factors are very difficult to remove. She does not adhere to any middle ground to gain attention. The strange connections of body parts, the limbs of the body in the broad space, all succeed to bring a smile on someone's face, and for this Golden is deserving of praise.

Orna Fichman, the curator of the exhibition, is wise to display Golden's collages purposely now, with the start of the school year. For the young viewers among us, who these months are hoping for a successful new learning year, careful optimism is promised. How easy is it to start a new school year with a small, but true smile on your face.